

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I. M.**, bývajúceho v M.M., proti žalovanej **J. S.**, bývajúcej v M.M., zastúpenej advokátskou kanceláriou L., s.r.o., so sídlom v B., **o zaplatenie 17 260,80 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 7 C 119/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. novembra 2010 sp. zn. 8 Co 205/2010 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom zo 7. apríla 2010 č.k. 7 C 119/2009-339 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 17 260,80 Eur s 8,5 % úrokom z omeškania od 5. mája 2007 až do zaplatenia a uhradiť mu trovy konania v sume 5487,89 Eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie zdôvodnil vykonaným dokazovaním na základe ktorého mal preukázané, že kúpnu zmluvou zo 4. mája 2007 žalobca ako predávajúci odpredal žalovanej ako kupujúcej nehnuteľnosť parcela KN č. X. o výmere X. m² – zastavané plochy a nádvoría zapísanom na LV č. X. katastrálneho územia M. za kúpnu cenu 520 000 Sk (17 260,80 Eur), ktorá mala byť zaplatená v deň podpisu zmluvy. Z vykonaného dokazovania (vypočutím účastníkov konania, svedkov ako aj oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi dospel k záveru že žalovaná žalobcovi kúpnu cenu predstavujúcu žalovanú sumu

nevyplatila. K takémuto záveru dospel predovšetkým na základe výpovedí žalobcu ako aj svedkov J. S., M. K. a M. K.. Všetci menovaní presne popísali akým spôsobom došlo k podpisu zmluvy na notárskom úrade, pričom potvrdili výpoveď žalobcu, že žalovaná pri podpise zmluvy žiadnu kúpnu cenu nevyplatila. Výpoveďou uvedených svedkov považoval súd prvého stupňa za objektívne vierohodné a vykresľujúce skutočný stav veci. Naopak výpovedi žalovanej o zaplatení kúpnej ceny neuveril aj napriek tomu, že sám žalobca kúpnu zmluvu podpísal. Taktiež neuveril v konaní vypočutým svedkom M. S., M. S., T. S. a J. K., a to predovšetkým pre ich rozpory vo výpovediach ohľadne toho, ako mala žalovaná získať peniaze na vyplatenie kúpnej ceny. Výpovede týchto svedkov hodnotil súd prvého stupňa ako tendenčné, v snahe pomôcť žalovanej. Pokiaľ sa aj žalovaná bránila tým, že kúpnu cenu za predanú nehnuteľnosť zaplatila žalobcovi ešte pred podpisom zmluvy na notárskom úrade, bolo by nelogické, že by veritelia žalobcu, vypočutý svedkovia M. K. a J. S. išli so žalobcom a žalovanou na notársky úrad. Za logické a presvedčivé považoval súd prvého stupňa aj správanie žalobcu, keď po podpise kúpnej zmluvy išiel žalovanej ručiť na úver, nakoľko sa chcel týmto spôsobom dostať ku svojim peniazom. Ďalšie listinné dôkazy predkladané žalovanou nebral súd pri rozhodovaní do úvahy, nakoľko neboli podpísané žalobcom. Na druhej strane však prihliadol na písomnosť, ktorej bola uvedená kalkulácia rozpisu splátok ako na dôkaz toho, že žalovaná kúpnu cenu nezaplatila. Tiež to, že žalobca v súčasnej dobe stavia nehnuteľnosť v S., nebolo považované za dôkaz o vyplatení kúpnej ceny, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že tak pozemok ako aj stavba v S. sú financované z peňazí rodičov priateľky žalobcu a z jej pôžičiek. Vychádzajúc z uvedeného a berúc do úvahy aj nedostatočné účtovné doklady predložené žalobkyňou, nespĺňajúce zákonné náležitosti súd prvého stupňa návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Žalovanú tiež zaviazal zaplatiť žalobcovi ročný úrok z omeškania, a to od dňa 5. mája 2007, ku ktorému dátumu žalobca nepochybné preukázal, že žalovaná je v omeškaní splnení svojho peňažného záväzku. O trovách konania rozhodol v súlade s § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. novembra 2010 sp. zn. 8 Co 205/2010 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi 17 260,80 Eur s 8,5 % úrokom z omeškania od 5. mája 2007 až do zaplatenia potvrdil. Vo výroku o trovách prvostupňového konania rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania nepriznal a nepriznal mu

tiež náhradu trov odvolacieho konania. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Krajský súd poukázal na to, že sa podrobne zaoberal všetkými otázkami, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Opakovane poukázal na výpovede svedkov, z ktorých zhodne s názorom súdu prvého stupňa uzavrel nepreukázanie vyplatenie kúpnej ceny pri podpise kúpnej zmluvy, resp. že k vyplateniu kúpnej ceny došlo ešte pred podpisom predmetnej zmluvy, tak ako toto tvrdila žalovaná. Za správne tiež považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 8,5 % úrok z omeškania od 5. mája 2007, t.j. odo dňa nasledujúceho po podpise kúpnej zmluvy v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Krajský súd konštatoval, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil so zreteľom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa považoval za vecne správne, v bližších podrobnostiach vzhľadom na uvedené konštatovanie naň odvolací súd poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Vo výroku o trovách prvostupňového konania odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil, aplikujúc ustanovenie § 150 O.s.p. Dôvody osobitného zreteľa popri rozhodovaní o náhrade trov konania videl v okolnostiach prejednávanej veci, najmä v tom, že obaja účastníci svojim správaním prispeli k vzniku sporu. Z toho istého dôvodu odvolací súd nepriznal žalobcovi ani náhradu trov odvolacieho konania.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. ako dovolací dôvod uvádzala § 241 ods. 2 písm. b/, t.j., že konanie je postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tiež že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Poukázala na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní je podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právo na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. keď argumentovala vyslovenými právnymi závermi v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky, či v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva. Vyčítala súdom oboch stupňov, že neodstránením konkrétnych rozporov pri hodnotení záverov dvoch protichodných skupín dôkazov zaťažili celé konanie vadou nepreskúmateľnosti a extrémneho nesúladu hodnotenia celkovej dôkaznej situácie a obsahom jednotlivých dôkazov. Tým vlastnou rozhodovacou

činnosťou a napadnutými rozhodnutiami odňali jej možnosť konať pred súdom na princípoch spravodlivého súdneho konania. Oba sudy bez relevantného zdôvodnenia i napriek zjavnej vnútornej nekonzistenčnosti vyjadrení a dôkazov vykonávaných na návrh žalobcu uverili práve žalobcovi a argumentáciu dovolateľky považovali bez hlbšieho zdôvodnenia za nepresvedčivú. Mala za to, že žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by relevantným spôsobom spochybnil vyjadrenie dovolateľky, a ktoré by mohli mať z objektívneho hľadiska väčšiu váhu ako dôkazy svedčiace v prospech dovolateľky. Prvostupňový súd spojil vykonané dôkazy tak, že ich v konečnom dôsledku interpretoval a vyhodnotil v prospech žalobcu bez toho, aby sa vyporiadal s vnútornými rozpormi tvrdení žalobcu a vyjadreniami dovolateľky. Vyhodnotenie dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti v rozhodnutiach oboch súdov v prospech žalobcu je podľa názoru dovolateľky nedostatočné. Odôvodnenia rozhodnutí nepreukazujú ich opodstatnenosť, správnosť a spravodlivosť. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch stupňov mala dovolateľka práve naopak preukázanú ich nedostatočnosť a nesprávnosť. Navrhla, aby dovolací súd zrušil oba dovolaním napadnuté rozsudky v zmysle § 243b ods. 3 O.s.p. a prikázal prvostupňovému súdu ďalej vo veci konať.

Žalobca nepovažoval dovolanie žalovanej za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal predovšetkým jeho prípustnosť a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania bolo potrebné skúmať v zmysle § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok

súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 až 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovoláním žalovanej je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p. proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jej dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné len ak by v konaní došlo k niektorej s procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p. ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p. ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí. Existenciu uvedených väd konania dovolací súd nezistil.

Pokiaľ žalovaná tvrdí, že rozsudky súdov nižších stupňov nevyhovujú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska princípov spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o ich zrozumiteľnosť a presvedčivosť a vyvodzuje z toho, že absenciou riadneho odôvodnenia súdnych rozhodnutí jej odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. odvolací súd poukazuje na to, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočný objasnený skutkový a právny základ rozhodnutia, bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, preto odôvodnenie rozsudku všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho),

ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“. Dovolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005 podľa ktorého: „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). V odôvodnení súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“. Dovolací súd zdôrazňuje, že zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008 bol doterajší text § 219 O.s.p. doplnený okrem iného odsekom 2, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Týmto ustanovením je teda odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej ako aj právnej stránke. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia

príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Pokiaľ žalovaná spochybňuje správnosť toho, ako súdy vyhodnotili jednotlivé dôkazy dovolací súd udáva, že v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (R 42/1993). V prieskumnej povahy dovolacieho konania a charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa pred ním nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.) a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v základnom konaní. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V súvislosti s vyššie uvedeným treba dodať, že pod spravodlivým súdnym procesom sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Dovolateľkou uplatnené dovolacie dôvody (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p.) sú síce prípustnými dovolacími dôvodmi (ktoré možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné)

samotné tieto dôvody ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia alebo vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudok odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. júna 2011

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová